

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

2018 Le Ha Thu

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

“|”

Le Ha Thu

Plzeň 2018

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Ilustrace a grafika
Specializace Malba

Bakalářská práce

“|”

Le Ha Thu

Vedoucí práce: doc. akad. mal. Aleš Ogoun

Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeská univerzita v Plzni

Plzeň 2018

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2018

Poděkování

Děkuji doc. akad. mal. Aleši Ogounovi za naše vyčerpávající konzultace, za jeho cenné rady a trpělivost. Zároveň děkuji ateliéru a budoucím malířům, kteří trpěli při výrobě mé instalace a každodenně o ní i o obrazy zakopávali.

Speciální poděkování patří Alici Šamalíkové, která mi pomáhala s vizualizací i stavbou konstrukce, a Sáře Syslové za její nekonečnou laskavost kdykoliv vyslechnout má volání o pomoc.

Nakonec mé poděkování patří rodině, díky níž jsem vytvořila koncept bakalářské práce, a zejména mamince, která mne nenechala vyhladovět při tvorbě.

Obsah

I	Mé dosavadní dílo v kontextu specializace	8	
II	Téma a důvod jeho volby, cíl práce	16	
III	Proces přípravy, proces tvorby	22	
IV	Popis díla, technologická specifika, přínos práce pro daný obor	26	...
V	Seznam použitých zdrojů		a shout is a prayer
	V.I Knižní a periodická literatura	46	for the waiting centuries
	V.II Internetové zdroje	47	I want to live like I want to die
VI	Resumé	48	among intersecting breaths
VII	Seznam příloh	50	a flaming chest

Klíčová slova:

*nevědomost, prázdnota, identita, izolace, intimita, ztráta, život, smrt
narcismus, postmoderna, post internet art, trash art, formalismus
sociální sítě, mobil, technologie*

I Mé dosavadní dílo v kontextu specializace

Má práce začínala nejistě a neklidně, neměla začátky ani konce, dokonce doteď jako by v sobě postrádala formu a hemžila se blátem. První pokusy na začátku studia by se daly přirovnat k prázdným dílům hledající tvary, tahy a barvy. Snaží se do sebe namontovat koncept, ke kterému se později radikálně přiklání a zapomínají na vizuální stránku.

Třetí klauzurní práce na téma *Zobrazené pomocí zobrazeného* s názvem *Nevidomost /s. 52/* obsahuje sérii šestice obrazů malovanou šesti různými osobami pokoušející se zachytit svůj autoportrét zakrytým zrakem a limitovaným formátem i barvami.

Nevidomost vzniká pod tíhou konceptu, jenž se stává hlavním prvkem této práce – jde zejména o senzuální vnímání barev, dotyků a orientaci ve tmě. Autor se na libovolnou chvíli stává nevidomým a snaží se ztvárnit na prázdné plátno svůj portrét, lehce řečeno, snaží se zachytit svou nevidomost nevidomostí (nevědomostí?).

Během procesu se uskutečňuje i spolupráce s dvěma nevidomými a zrakově postiženými ženami, pro něž ukončené vizuální dílo takřka nemá takový smysl jako jeho tvorba. Vizuální stránka pro ně samotné

postrádá hodnotu a stává se jen hodnotitelná pro uživatele, jež dílo vidí, což mělo být dalším vedlejším efektem této senzuální série.

Okno, jež je pořád otevřené, postupně vyschne. Suché okno by možná vidělo vždycky všechno. Dívalo by se ale špatně; Je (...) nutné umět oči zavřít, abychom na tento předmět lépe hleděli a lépe ho interpretovali...¹

V polovině studia odjíždím na studijní pobyt od Erasmu do Francie do města Grenoble na *École Supérieure d'Art et de Design*, kde se otvírám velkým formátům ve velikostech pohybujících se kolem dvou až tří metrů se snahou najít malířský rukopis, s přesvědčením, že velká díla působí vždy dobře – mohutně a velkolepě. Maluji prázdné pokoje s LCD obrazovkami, shnilými kytkami, kaktusy a divnými hmotnými tvary, jež roz-
bředle putují po místnosti či těžce sedí na prohnutých parketách a hnijí ve

¹ Didi-Huberman, George. *Ninfa moderna: esej o spadlé drapérii*, Praha: Agite/Fra, 2009, s. 139

svých tlustých tělech propletených tuky a žilami. Mohutností naznačuji i jakousi zveličenou prázdnotu bdící v prázdnotě samotné. /s. 53/

V zimním semestru třetího ročníku na plenéru v Bubci pokračuji volně na pokojích, jež pojmenovávám *Je mi to jedno* /s. 54/. Název lehce evokuje narážku na kvalitu obrazů, kde se snažím zpochybnit akademický přístup jak v instalaci, tak i ve výběru materiálu, kde se naopak vracím k malým rozměrům a dětskému náčiníčku - kompletuji všechny čtvrtky ve velikosti A4, voskové pastelky a ubohé zbytečky temperek ze třetí třídy, se kterými vytvářím malé abstraktní obrázky s inspirací v okolí Bubce.

Velkou část studia zpochybňuji a bojuji s technikou a přístupem v malbě ve smyslu akademického a amatérského, řeším neustále finanční rozpočet barev a štětců a pokládám si otázku týkající se kvality obrazu v rovině materiální a rovině obsahu. Zdá se, že pro mne není vůbec důležitá kvalita materiálu jakožto jeho výtvarné a konceptuální řešení, proto i přes vlastnění kvalitního materiálu se radši přirozeně pouštím do odpadových, použitých a stavebních materiálů, které žijí momentem.

Zároveň se mi i líbí představa rozkladu a změny; například fasády se mi zamlouvají více když se na nich zaznamená čas, nežli když se čerstvě natřou.

S posledním klauzurním dílem *Krokodýl* /s. 55/ na téma *Sound of Silence* se navracím zpátky do konceptu a zůstávám u velkého formátu. Pracuji s tématem ztráty a procesem truchlení, na jehož velikosti (s tím souvisí formáty – jeden extrémně velký a druhý o „trošku“ menší) ani tak nezáleží spíše jako na poznání zvuku ticha.

“And the people bowed and prayed

To the neon God they made”

- Simon & Garfunkel, *The Sound of Silence*

Krokodýl vzniká na mechanicky našepsovaném plátně pomalovaným tónovacímí barvami, jejich vůně mě nutí na ně nahlížet jako na médium, na nic si nehrající, surový a naprosto nehodící se materiál na stálou malbu, přesto mě baví a nevdá mi představa jejich zblednutí či

zažloutnutí. Lépe vystihují můj přirozený vztah k barvám a vůním čerstvě natřené domova, možná proto barvy na zeď používám nejčastěji.

Všechny své práce směřuji ve shrnutí jen jedním směrem. Středem a hlavním tématem svých prací se stávám já samotná, jakkoliv se zdá tento fakt egocentrickým či zaujatým, měním se v jakousi překážku či záhadu, přes kterou nejede vlak, bez jejíž vyluštění jako by život pokulhával. Otevřeně se přiznávám k jistému druhu sebelásky a možná i celkový nezáměr o nic hlubšího, co se netýká mé osoby - jako bych trpěla narcismem panujícím mezi mladými lidmi dnešního světa. Zkoumám jen sama sebe, z čehož plynou témata tvorby. Vlastně ani nepopírám, že se nedokážu vůbec zabývat hlubšími otázkami, než otázkami hlubin své duše. Podobám se občas nepopsanému plátnu, možná ani nenašepsovanému, dlouho ležícímu na zaprášeném místě, nacucaném vrstvou vzpomínek – plytké plátno, jež se v okamžiku dokáže namočit do všeho a propadnout téměř čemukoliv, plátno začervenající se s červenou a zazelenající se se zelenou - jako chameleon zakrývající a chránící se maskováním, přesto mi občas připadá, že propadá svému maskování,

zapomíná, kým je a jestli vůbec někým je – jestli nestává se věcí, kterou tak snažlivě napodobuje.

Gilles Lipovetsky komentuje druhou polovinu 20. století jako dobu nástupu neonarcismu na intelektuální scéně a mluví o zásadní antropologické *mutaci*, čímž narcismus zahajuje postmodernost a poslední fázi člověka *homo aequalis* a *homo psychologicus* lačnicí po vlastním blahobytu a vyšší životní úrovni.¹¹ Když přirovnám jeho teze a zasadím ho do aktuálnějšího dění dnešní internetové společnosti, připadá mi, že se neměníme tak radikálně jako nás radikálně mění prostředí a nástroje. Necháváme se totiž ještě navíc ovlivňovat svými mobilními přístroji, televizními obrazovkami, extrémně rychle dostupnými informacemi a nástroji zjednodušujícími a téměř maximálně zpříjemňující naše životy – stáváme se nástroji svých vlastních nástrojů, prázdnými věcmi.

¹¹ Parafraze Lipovetsky, Gilles. Éra prázdnoty: Úvahy o současném individualismu, Praha: PROSTOR, 2008, s. 79 - 81

Spojením svého narcismu a všeho svého zkoumání postupně zjišťuji, že se nenápadně opakuji, že mne fascinuje určitý typ tvaru a barev a pokládám si otázku, jestli náhodou nezajždím do komfortní zóny určitého formalismu. Společně s tímto zjištěním objevuji novodobou malbu a abstrakci, jež jsem se vyhýbala s přesvědčením, že nevím, jak se dělá. Silně začínám zpochybňovat dnešní společnost utápějící se v narcismu a sociálních sítích a snažím se tento prvek včleňovat lehce do malby, ale především do uměleckých děl vznikajících na Erasmu.

Narcismem se táhl celý studijní pobyt ve Francii, jehož studium se zaměřovalo hlavně na konceptuální tvorbu a performance, se kterou jsem se do té doby, a s lehkostí mohu říct i doteď, nedokázala ztotožnit. Odkazovala jsem se na české performativní a konceptuální umělce, jako například na Jiřího Kovandu a jeho legendární performance *Kissing Through Glass* představenou v Tate Modern, jakožto na prvního českého umělce zde performujícího. Jako výstup vytvářím video sestříhaných záběrů, kde pusinkuji sama sebe pusinkováním mobilního zařízení ve zrcadlející se „selfie” kameře, taktéž pusinkuji své okno, zrcadlo, a nakonec facebookové profilové fotografie seskládané do oltáře na zdi.

Společně s nástupem Post internet art a zejména pojmu *internet aware art* – umění, jež si je vědomo internetu a dále se rozvádí jako umění zdůrazňující internet a technologií, přičemž si tvořící umělec ponechává neporušenou ideu,¹¹¹ vytvářím víceméně dílo *Pokoje*, performance na výše zmíněnou *Kissing Through Glass*, a v neposlední řadě bakalářskou práci. Internet se stává nedílnou součástí každodenního chodu života, nechávám se jím pojmut a namáčím do něj části obrazů.

Mimo přiznaný narcismus mne doprovází těžce stopy minulosti, které snad v každém z nás zanechaly pach. Dalo by se říci, že se nejvíce vyžívám v tématech tíživých vzpomínek zaobalených v naivním kýči a lehkosti – nesnesitelné lehkosti bytí, o které stále nevím skoro nic.

¹¹¹ Parafráze LONERGAN, Guthrie. v: OLSON, Marisa. *Postinternet: Art after the internet*, v: *Foam: international photography magazine Issue #29*, What's next, Winter 2011/2012 s. 59 – 63 [online] [12. 4. 2018]. Dostupné z: www.issuu.com/foam-magazine/docs/all, s. 60

II Téma a důvod jeho volby, cíl práce

Téma skrývající se pod písmenem “I” odhrnuje sedm pláten visících na závěsném objektu symbolizujících útržky různých událostí, jež neuchopitelně zachycují subjektivní pocity a emoce prožité v různých fázích života.

Vybírám si téma individuální a individualitou se také vtipně (vzhledem ke zvolenému tématu) zabývám. Písmeno samotné by mohlo mít neuvěřitelně významný, zašifrovaný až delikatesní, skrytý a konceptuální význam, jeho volba však jen nádherně, skoro náhodně, možná i naprosto nesmyslně vznikla. Zní spíše jak výstřelek nežli vysoce umělecký počín, ale možná v tom se skrývá jeho hlavní síla - síla nesmyslnosti, nedůležitosti, naprosté ignorance.

“I” pro mne takřka nic neznamena. Líbí se mi však jeho postoj, tvar, který se tak lehko zaměňuje s malým „elkem“ a přeci mi vždy připadá tak důležitý, nad věcí. Připomíná mi vzdáleně jakýsi vztyčný bod, totem. Na důležitosti přibývá slovy na „i“ začínající: individualita, intimita, izolace, iracionalita. S tímto postojem přicházím s myšlenkou malinkého, ale obsahově silného písmenka ztvárňující téměř tří metrovou instalaci (I-nstalaci).

Nádhernou poetičnost písmene “I” demonstruje i anglická výslovnost, jež se po vyslovení /’ái/ překládá jako „já“. Čím více se zabýváme svým Já, čím více se mu věnujeme a interpretujeme je, tím více tu vzniká otázek a tím větší je nejistota.^{IV} V tomtéž okamžiku funguje i jako taková pomyslná zeď, ježto se písmeno „i“ často používá k reverzi významu slova, jako by ho měnilo, odmítalo, možná i proti něčemu stálo a znejistělo.

Zabývám se narcisem, minulostí, sama sebou a svým já – Já. Snažím se své skutečné Já znovu dobýt. Narcismus je odpovědí na výzvu podvědomí najít sám sebe: naše Já reaguje tím, že se vrhá do nekonečné práce na svém osvobození, pozorování, interpretaci.^V

^{IV} Lipovetsky, Gilles. Éra prázdnoty: Úvahy o současném individualismu, Praha: PROSTOR, 2008, s. 89

^V Lipovetsky, Gilles. Éra prázdnoty: Úvahy o současném individualismu, Praha: PROSTOR, 2008, s. 87

Unicode:	l: U+0049
	i: U+0069
ASCII:	l: 73d • 01001001b • h
	i: 105d • 01101001b • h
EBCDIC:	l: 201d • 11001001b • h
	i: 137d • 10001001b • h
Hláskování: české:	Ivan
Mezinárodní:	India
Morseovka:	.. (ibis)
Braille:	⠠⠇ ⠠⠊ ⠠⠇

I je deváté písmeno latinské abecedy.

V biochemii je I symbol pro aminokyselinu isoleucin.

V češtině je I spojka.

V angličtině znamená I zájmeno já.

Ve filmu je I jméno švédského filmu z roku 1966.

Ve fyzice je I označení pro:

elektrický proud, svítivost (ve fotometrii). iontovou sílu

V hudbě

je I název norské heavy/black metalové kapely - I (hudební skupina).

je I název alba metalové kapely Nightingale - I (album, Nightingale).

V chemii je I značka jódu.

V jazycích (X)HTML je <i> element pro kurzívu.

V matematice i je označení pro imaginární jednotku, komplexní číslo, jehož druhá mocnina je rovna -1 .

I někdy označuje jednotkovou matici.

I je mezinárodní poznávací značka Itálie.

V radiokomunikaci je I jeden z prefixů volacích znaků pro Itálii.

Mezi římskými číslicemi je I symbol pro číslici jedna.

V dopravě značí římská číslice I v mnoha zemích, včetně Česka, silnici I. třídy

Ve strojařství a stavebnictví označuje tvar ocelového nosného profilu ve tvaru "I"

V ekonomii písmeno I značí příjem (neboli Income v angličtině)^{VI}

^{VI} „I.“ Wikipedia. [online] [17. 4. 2018] Dostupné z: <www.cs.wikipedia.org/wiki/I>

O každé bytosti by se dalo říct, že hledá samu sebe. Otázkou však zůstává, zdali se něco takového vůbec dá najít a zdali cesta k trnitému sebepoznání, již si předem rozvrhujeme a plánujeme, neleží nakonec v nás samých. Usměrnění a porozumění událostí, které se nám denně dějí, se pro nás stávají důležitou součástí života, již si rádi zaškatulkováváme a uklízíme do niterných šuplíků. Jako puzzle je pak skládáme do sebe a vytváříme sami sebe, uvědomujeme si svou vlastní existenci.

“And can you offer me proof of your existence? How can you, when neither modern science nor philosophy can explain what life is?”

- Puppet Master, Ghost in the Shell

Za cíl práce považuji sama sebe. Naivně sepisuji životopis ve vizuální a prostorové formě, vědomě si buduji onu trnitou cestičku a doufám, že mi dopomůže k pochopení, jež nutně ani nevyžaduje pochopení sama sebe, ale pochopení všeho – všeho smyslu života, všech otázek. Nejsem ani tak zvědavá jako tříleté dítě ptající se denně na milion otázek, jako spíš

zoufalá a tápající až utápějící v naprosto vymyšlené a nesmyslné bublině nekonečného kulatého a zrádného kolotoče.

“I guess once you start doubting, there’s no end to it.”

- Batou, Ghost in the Shell

Vytvářím si jakýsi mikrosvět, do kterého komponuji toto téma namáčející se do fiktivního světa a samo se ve fikci přeměňující. Proto si vymyslím i téma I, které zdánlivě nic neznamena, když do něj příběh sami nevložíte.

III Proces přípravy, proces tvorby

„Proces poznávání je nahrazování větších nesmyslů nesmysly menšími.“

- Friedrich Engels

Probíhá už několik let, jen se nedokázal za celou tu dobu uchytit a polapit – takový podobný pocit jako když lačníme po talířích plných různorodých jídel na hostině, naprosto hladoví anebo naopak naprosto přežraní, ale nedokážeme se rozhodnout čím se začít „cpát“. Bakalářka se dá přirovnat už k té vyvrcholující fázi, kdy naše chuťové buňky vybuchují a ruka cpe do pusy všechno, co se pod / k ní namane. Myšlenka vždy existovala – popsat a definovat se – a nakonec sníst.

Velká část přípravy spočívala ve sbírání myšlenek ze studijního pobytu v Grenoble, kde se začínám zabývat tématem narcismu v dnešní společnosti, tématem odcizení, truchlení a jisté izolovanosti i začlenění. Čerpám ze své minulosti, ze svých zkratů a děr. Tato práce se stává autobiografickým počinem, hrají v něm roli fáze určitých životních období, jež znovu hromadím a splácávám dohromady, prožívám a vtěluji na kusy

prostěradel jako když strkám zbytky dětství do šuplíčků, a kvůli nepochopitelným a přitom skoro zapomenutým důvodům se jich nedokážu zbavit. *Narcismus neznamena jen vášeň pro sebepoznávání, ale také vášeň pro intimní odhalování svého Já, o čemž svědčí dnešní obliba autobiografií (...).*^{VII}

Vizualizaci samotných děl napomáhaly rešerše na internetu, vyhledávání obrázků a vytváření náhledů v hlavě. Díla bez složitých nákresů, spíše nijakých, se začínají objevovat v podobě sedmi našepsovaných i nenašepsovaných prostěradel různých velikostí pohybujících se od přibližně jednoho metru do dvou metrů a půl, na které se s těžkou urputností tvoří téměř spontánní obrazy ohraničené kontextem a kapitolou života.

Samotná forma instalace se ztělesňuje do podoby závěsného objektu – venkovního sušáku na prádlo s rozměry 3 x 2,5 x 2 metru. Na rozdíl od tvorby, jež se stále hledá, vzniká nápad se sušákem téměř okamžitě.

^{VII} Lipovetsky, Gilles. Éra prázdnoty: Úvahy o současném individualismu, Praha: PROSTOR, 2008, s. 102

Pár děl si prošlo velmi spontánní malbou, některé vznikly skoro jedním tahem v jednom dni, další však umíraly touhou se dokončit, ale já je nedokázala utnout, zejména ty vyznačující se větší popisností a kresebností nesoucí v sobě až realistický výraz.

Tvorba se nechává ovlivňovat internetem a technologiemi, mezi něž samozřejmě patří i mobilními telefony rok od roku větší a přizpůsobenější do našich malých ručiček. Mobil ve velikosti menšího tabletu funguje jako nákrešové médium, příkladem by mohl být obraz *Intimita*, kde hledám vizuální stránku za pomocí internetového vyhledávače obrázků Google /s. 63/ – do obrazu vnáším prvek kontrolované náhody i selekce, vizuální náhled poté upravuji na mobilní aplikaci Messenger pomocí štětce a adjustace emoji panáčků, poté si posílám výslednou upravenou fotografii /s. 64/ jako podklad pro malbu sama sobě na Facebookovém účtu – mimochodem tato metoda účinně odbourává a k tomu naprosto silně nahrává pocit samoty, kdy celý proces konverzace při psaní sami sobě a odeslání zprávy vidíte z obou stran - stává se z Vás odesílatel i recipient – 2v1 – zjednodušeně dostáváte upozornění na novou zprávu

od sami sebe, vidíte jak se rozepisujete (tři načítající se tečky) a cítíte se chtění a možná i trochu schizofreničtí. /s. 60/

Podobným způsobem maluji i obraz *Identita* se kterým od začátku bojuji – neustále přemalovávám pozadí a hlavně levou část obrazu, která si tímto způsobem prochází přibližně šesti fázemi. /s. 61/ Souboj vyhrává poslední fáze, jejíž nákreš vytvořil zase Messenger a jeho spontánní tahy štětcem ve žluté, černé a červené. /s. 62/ Reaguje tak vlastně na návštěvu mediálně známých mladých malířů z Prahy pořádající výstavu *Mladí a svěží* a také na předcházející přednášku slovenského malíře Martina Lukáče. Vzniká okamžitě rozuzlení, které poznamenává obraz *Intimity* a jeho boj nejen sama se sebou během banánového dětství, ale také s momentálním rozpoložením i nejistotou nad budoucím počínáním a uměleckým směrem.

IV Popis díla, technologická specifika, přínos práce pro daný obor

Hlavním záměrem se stává zkušenost, nejen duchovní, ale i fyzická a materiální. Snažím se proto najít pojitko mezi starou malbou a novodobou, mezi čistým a špinavým, mezi netknutým a použitým. Vytvářím si osobní vztah k věcem, které nikdy nebyly mé a snažím se do nich vtělit kus sebe. Stará, použitá a nijak nevyčištěná prostěradla na sebe berou novou podobu, jež jim vtírám do struktur.

Stejně tak se pokouším najít i jiné způsoby malby, alternativní barvy nepovažující se za opravdová malířská média. Jakožto život není dokonalý a vždy čistý, tak ani mé malby tak nechtějí působit – nechávám je se rozpadávat a přirozeně umírat.

Namísto olejových barev se vracím do dětství k fixám a pastelkám, kterými počmárávám prostěradla, polštáře, peřiny a zdi. Vymačkávám poslední duše ze svých starých temper a neotrlé je vnucuju textilu. Jean Dubuffet tvořil se záměrem vytěsnění falše kladené na umění a umělce. Věřil, že práce dětí a duševně nemocných ukazovaly pravdivé nahlédnutí

do lidského světa, jež nebylo spoutána předsudky intelektuálního a akademického umění.^{viii} S tímto tvrzením si uvědomuji, že se s nápodobou mých dětských maleb vracím k pravdě, kterou postrádám a nedokážu rozeznat, a také k jisté nevinosti a čistotě.

Vybírám si nástěnné a tónovací barvy připomínající mi vůni nového domova, patlám je mechanicky jako na zeď – stejně jako na zdi, tak i na prostěradlech pomalu opadává stará omítka a vrstvy nanesené barvy. Inspiruji se jemně uměním s názvem trash art / junk art / ready-made, přestože s ním zde úplně nepracuji, baví mě jeho spontánnost, cíl a údernost. Ley Vergine ve své knize *When Trash Becomes Art* tvrdí, že důvod umělcova spříznění s odpadem spočívá v pocitu odmítnutí jinými lidmi, jež vede k tendenci znovu (opakovaně) skládat kousky sebe samých dohromady jako staré zbytky odpadu.^{ix}

^{viii} Parafraze "The Perplexing Art and Philosophy of Jean Dubuffet: "Barbe Des Perplexités," 1959." Oklahoma State University Art Collection. [online] [14.4. 2018]. Dostupné z: www.osuma.wordpress.com/2014/02/03/the-perplexing-art-and-philosophy-of-jean-dubuffet-barbe-des-perplexites-1959/.

^{ix} Parafraze Vergine, Lea. *When Trash Becomes Art*. Milano: Skira 2007, s. 7.

Svou techniku nazývám takovým „polotrashem“, kdy by se daly považovat ty vyschlé temperky za polomrtvé a polovyhozené – napůl upadnuté, odpad-nuté. Stejnou funkci mají i second-handové prostěradla, kterým nechávám částečně prostor a odhaluji jejich části kůže.

Díla by se dala přirovnat k takovému Palimpsestu i z důvodu jistého vrstvení,^x když opomeneme fakt minulosti prostěradla, které mi je neznámé.

Venkovní sušák na prádlo zapuštěný hluboko pod zemí na sídlištích šedých paneláků mi symbolizuje dětství, domov a čistě vyprané prádlo. Sušák vyrobený ze dřeva si vybírám kvůli jeho přirozenosti, kvůli jeho síle i křehkosti. Kombinuju dva typy dřev – jako pilíře využívám kůly podepírající uřezané vysoké stromy, které nacházím nalezené a osamocené v přírodě, v podstatě odpilované, odhozené a odsouzené k smrti.

^x Parafráze “Palimpsest.” Merriam-Webster.com [online], [14.4. 2018]. Dostupné z: www.merriam-webster.com/dictionary/palimpsest.

Prostěradla, která na svůj dřevěný sušák věším, však nezavání novotou a čistotou, naopak se špinavé, ušmoulené a nevyprané promalovávají léty vzpomínek.

Fungují jako kapitoly života, které se občas prolínají a míchají –
– možná vrací.

Kapitola I.

Ibis rudý / Scarlet Ibis

Píše se rok 1996 a má maminka zanechává na upoceném povlečení stopu, otisk šlépěje. Zrodil se Ibis, v 7.45, cizokrajný pták.

Mladí ptáci se vyznačují svou šedo-bílou barvou, postupem času však díky požírání červených krabů získávají šarlatově červené zbarvení.

„(...) a tiny body which was red and shriveled like an old man's.“^{xI}

Obraz maluji na povlečení většího polštáře / menší peřiny, používám lazury prostřídané občasným tvrdým zásahem bílých skvrn. Pokouším se o zachycení křídel deformujících se do šlépěje, skvrny potu a o tíživou lehkost. Vyzdvihuji barvu materiálu i materiál samotný, využívám odstínů bílé symbolizující začátek, novost, nevinnost a táhnoucí se nekonečno.^{xII}

^{xI} Hurst, James. The Scarlet Ibis. Mankato: Creative Education, 1988, s. 351

^{xII} Parafraze Avenia, Alessandro. Bílá jako sníh, rudá jako krev, Brno: Jota, 2014, s.25

Bílá se však také spojuje se smrtí a smutkem ve Vietnamu. Já věřím, že druhé umírá aby zrodilo se něco nového. /s. 56/

“Every new life calls for a life to be lost. The equilibrium of the world must be maintained.”

- Necromancer, Il Racconto dei Racconti

Kapitola II.

Infantilismus / Infantilism

Vracím se do dětství a snažím se vzpomenout na radost, kterou jsem jako dítě neustále prožívala, jako by mé malinké dětské tělo neustále obklopoval obrovský růžový obláček, který se uměl čas od času pořádně rozplakat a rozbouřit. Tuto fázi explodující fantazie a nekončící síly pokaždé zažívám v konfrontaci s dětmi.

Nechávám se nejvíce unášet jejich spontánní kresbou a ještě více mě baví jejich prapodivné výklady výtvorů. Snažím se o podobnou věc, ale postupně zjišťuji, že jen mechanicky čmárám a nepřemýšlím / ani nevidím žádný význam. V hlavě mi tkví motiv hlavy s vlasy dělaný jedním tahem, který jsem čmárala úplně všude. Pak také domečky mající červenou střechou se dvěma okny a s jedněmi dveřmi, stojící na zelené trávě se žlutými kytky, obklopené modrou oblohou s pár obláčky a se sluníčkem ozářeným dlouhými paprsky.

Stále mi připadá, že ráda zůstávám infantilní ani tak ne v roztomilé formě jako ve formě emotivního chování, nedospělosti, vzdoru, egocentrismu a vytahování se. Nizozemský filosof Johan Huizinga kritizuje moderního člověka, že se v mnoha ohledech chová jako dítě: vyhledává banální rozptýlení, senzace a masová představení, podkládá druhým špatné úmysly, je netrpělivý vůči jiným názorům; je vrtkavý, ale svéhlavě prosazuje svoji svobodu, kterou chápe jako naprostou volnost v jednání.^{xiii}

Pro tuto malbu si volím světle růžové prostěradlo, snažím se napodobit bezmocnost koordinace těla a těžkopádnosti ve vytváření dokonalých linií. Pracuji s kresebnými motivy, které jsem kreslila jako malá a na chvíli si zase hraji na moderního člověka tonoucím v infantilismu.

/s. 57/

^{xiii} „Infantilismus.“ Wikipedia. [online], [20.4. 2018]. Dostupné z: www.cs.wikipedia.org/wiki/Infantilismus.

Kapitola III.

Ingredience / Ingredients

Prý existuje filosofie pěti elementů podle níž se vietnamská kuchyně řídí v pěti základních chutích – slaná jako voda, ostrá jako kov, hořká jako oheň, kyselá jako dřevo a sladká, přesladká jako země – koření pěti vůní.

Začala jsem objevovat moji lásku k jídlu už od malička, pamatuji si, že jsem do sebe dokázala nacpat šest misek plné rýže, masa i zeleniny během jednoho chodu, na vietnamských hostinách jsem snědla tak tři misky z každého talíře na stole, kterých je po hojnu. Do šestihodinové školy s pěti přestávkami jsem chodila s pěti toasty, abych měla každou přestávku co papat. Ve třech letech jsem se začala pořádně poznávat a milovat v odrazu zrcadla, culit se sama na sebe a pózovat. Přišla první zamilovanost a touha vlastnit. Mou první láskou byla určitě maminka a její prso. Společně s nástupem sexuality, intimity a dětské zvědavosti mi k mé lásce k jídlu přibyly slast, rozkoš a obžerství. Jídlo se přeměňuje v oběť, se kterou zápasím o dominanci.

Polovinu plátna zabírají dva obrovské žluté nafukovací kruhy, jež plavou na hladině plné jídel evokující post-apokalyptickou hostinu. Kruhy jako by se napínaly a rudly pod tlakem, připomínají tuk po liposukci /s. 58/ vsakující všechnu tu hostinu a zanechávající pod sebou kosti a zbytky, v nichž rochní se jak v blátě. /s. 59/

Kapitola IV.

Identita / Identity

Říkají mi Việt Kiều ve Vietnamu a v Čechách zas banánové dítě.

Setkávám se s občasným nepochopením, s bojem o zapadnutí, a inu, uvědomuji si svoji jinakost vedoucí k zpochybňování a studu. Připadá mi, že jsem se jako malá čas od času utápěla v myšlenkách a zpochybňovala svoji identitu, jako v obrovském bazéně, kde mám strach se potopit, nadechnout i skočit. Utápěla jsem se v temných vodách, aniž bych věděla co je přede mnou, za mnou a pode mnou.

Časem však pociťuji procitování a pokaždé když tápám, tak vím, že se jediným řešením stává nádech, únik na svobodu, nad hladinu, nebojácnost vyjít ven a holt sloupnout kus šlupky, té banánové a zcela vietnamské.

Žlutou si spojuji s označením banánového dítěte – zvenku žluté, uvnitř bílé – žlutá byla mojí barvou identity, za kterou jsem se styděla.

Zjistila jsem, že však není jediná.

Asi takhle ve zkratce:

Používáš ještě své české jméno Lukáš?

Do páté třídy mi tak říkali. Od primy už jen Hiep. Může za to můj třídní na gymplu, prý že mi mají říkat pravým jménem. Na začátku jsme se představovali a on se mě zeptal, jak se jmenuju.

„Hiep.“

„Jak se to čte?“

„Lukáš.“

Asi jsem byl nervózní, ani nechápu, proč jsem to řekl. Srandu z toho mají doted'.^{xiv}

^{xiv} "O Kolínku S Hiepem." Asijatka.cz. 15. dubna 2018. [online], [21.4. 2018]. Dostupné z: www.asijatka.cz/2018/03/31/kolinko-story-s-hiepem/.

Zobrazuji žluté destičky, které podpírají nestabilní těla ve vodách a drží je nad hladinou. Levou část obrazu napadá změť zmatených žlutých čar bez konce a bez začátku, točí se jako v chumlu chlupů a nedokážou vyplavat nad hladinu. Neměla bych se za své žluté kořeny už nikdy stydět.

Kapitola V.

Intimita / Intimacy

Vytvářím modlu, symbol ženy, divy, múzy. Malého bůžka, kterého dívky a ženy střídavě s věkem nenávidí i milují. Rudá smršť mě zatahuje do divokého kolotoče puberty, pupínků, narůstajícího pubického ochlupení, experimentů se stříháním ofin, vytrhávání obočí - fáze rozjekaného a rozlétaného děvčete s mastnými vlásky a hrbem na zádech.

Chci ztvárnit modlu podobající se stojícímu, pevnému totemu, kopíruji obraz od Johna Williama Godwarda, jenž v roce 1909 maluje obraz Athenais. Na obraz narážím přes vyhledávač obrázků Google skrz zadání „*menstruation art*“, naklikávám na stránku www.thefountainoflife.org, kde se dozvídám vše o menstruaci v článku *Reclaiming Our Wise Blood*^{xv}, jejichž stránka vypadá jako by byly obrazy Williama Godwarda přímo jejich

^{xv} "Reclaiming Our Wise Blood." The Fountain Of Life. [online], [21.4. 2018]. Dostupné z: www.thefountainoflife.org/womb-awakening/sacred-menstruation/sacred-menstruation-reclaiming-our-wise-blood/.

modly menstruačního cyklu. Necháám se inspirovat touto zvláštní stránkou a vytváím obraz Athény na prostěradlo, na kterou vrstvím digitální adjustaci v podobě facebookových emojis, skrze něž se snažím popsat své sladké emoce v období rozkvětu, rozletu, dívčího snění a pobláznění, krátké zamilovanosti a platonické lásky. /s. 65/

Kapitola VI.

Izolace / Isolation

Poprvé se poznávám se smrtí a zažívám zlom, který posléze přichází, bouřící vše, co se stihlo vybudovat, všechny ideály, představy. Prvek, jenž zničil všechny naivní dětské modlitby před spaním a utnul všechny sny. Ideou bylo stvořit vrstvením lehkých akvarelových barev dětské naivní prožitky, štěstí a rodinný blahobyt, která se postupným hromaděním a splýváním promění v hustou, černou nicotu symbolizující bolestivou tmavou skvrnu na těle.

Malba měla být vytvořená na tenkém papíře, křehkém jako život sám. K výběru materiálu mne inspirovala zejména Adriena Šimotová, která dokázala křehkou bolest zobrazit.

Černá je spojována na západě jako barva smrti, v asijských zemích reprezentuje černá společně s bílou jin a jang, Číňané ji považovali ve starověku dokonce za krále barev. Asie se však modernizuje a na pohřby

začíná nosit i černé oblečení. Věří, že černá symbolizuje návrat ducha k nebi.^{xvi}

Nakonec si vybírám nenašepsované prostěradlo, na které matlám a rozmazávám těžké i vodnaté barvy, ze kterých vzniká reliéf nahromaděných šťastných zážitků. Obraz poté zalévám a nechávám pohlit černou, do níž vyrývám symboly. /s. 66/ Z druhé strany prostěradla vzniká propitím lazur další obraz se sedmi červenými rankami. /s. 67/

^{xvi} Parafraze „Barvy v čínské kultuře.“ Asianstyle. [online], [20.4. 2018]. Dostupné z: www.asianstyle.cz/kultura/2696-barvy-v-cinske-kulture-co-znamenaji

Kapitola VII.

Já / I

Navracím se do přírody s vidinou jejího udobření, přijetí a smíření se s tím, kdo jsem a zároveň s tím, že nevím kdo jsem. Přestávám se na chvíli zase hledat, nechávám se pohlit v náruči tmy a ztrácím se ve strachu. Snažím se pochopit smrt a přestat ji vinit z nespravedlnosti.

Na prostěradlo začínám zředěnými tóny vypouštět kusy lesa, maluji sedm rudých ibisů parafrázující zanechané rány. /s. 68/ „*For a long, long time, it seemed forever, I lay there crying, sheltering my fallen scarlet ibis from the heresy of rain.*“^{xvii}

^{xvii} Hurst, James. The Scarlet Ibis. Mankato: Creative Education, 1988, s. 354

Velkou inspiraci nacházím nejen v odpadu, ale i v naivním umění a v pravěku. Nechávám se vizuálně hladit i díly novodobých umělců, která na mne mimo vizuální dojem nijak nepůsobí. Obdivuji odhodlanost autorů a jejich víru se prosadit. Zdržuji se však trendu, jelikož v něm nedokážu chodit, míchají se mi v hlavě jako televizní kanály, které nestíhám přepínat a vnímat, jsou mi milé, ale ne mou prioritou. S tím možná souvisí i otázka zda kvůli tomuto rozmaru zdržování se pozadu mohu být přínosem pro daný obor. Svým postojem skepse k umění vysokému a nízkému společně s nástupem technologického labyrintu navazuji na postmoderní umění, vracím se pro staré a nepotřebné věci stávající se podkladem pro tvorbu nového.

Umění se stává součástí života, nestojí nad ním, ale ani pod ním; kinklá se v naší jepičí přítomnosti vracením se z minulosti do budoucnosti; otevírá zahalená tajemství a zastává roli nekonečného pokusu o sebevysvětlení člověka. Je nutné, aby bylo mé aktuální dílo přínosem? Nestačí se jen marně utápět v otázkách, na které si nikdy neodpovím?

A nemá být dílo přínosem hlavně pro mne samotnou?

...

I call softly
dear
open the door to your heart
my living spirit has turned into a child
as pure as the truth one time.

Thanh Tâm Tuyền: *Ressurrection*

V Seznam použitých zdrojů

V.I Knižní a periodická literatura

- I DIDI-HUBERMAN, Georges.
Ninfa moderna: esej o spadlé drapérii.
Praha: Agite/Fra, 2009. ISBN 978-80-86603-84-1.
- II, IV, V, VII LIPOVETSKY, Gilles.
Éra prázdnoty: Úvahy o současném individualismu.
Praha: PROSTOR, 2008. ISBN 978-80-7260-190-5.
- IX VERGINE, Lea.
When Trash Becomes Art: *Trash Rubbish Mongo.*
Milano: Skira 2007. ISBN 978-88-7624-728-6.
- XI, XVII HURST, James. The Scarlet Ibis.
Mankato: Creative Education, 1988. ISBN: 978-06-1397-187-4.
- XII AVENIA, Alessandro.
Bílá jako sníh, rudá jako krev
Brno: Jota, 2014. ISBN 978-80-7462- 555-8.

V.II Internetové zdroje

- III OLSON, Maria. *Postinternet: Art after the internet.*
Foam: international photography magazine Issue #29
Dostupné z: www.issuu.com/foam-magazine/docs/all.
- VI „I.“ Wikipedia.
Dostupné z: www.cs.wikipedia.org/wiki/I.
- VIII The Perplexing Art and Philosophy of Jean Dubuffet:
“Barbe Des Perplexités”
Oklahoma State University Art Collection.
Dostupné z: www.osuma.wordpress.com/2014/02/03/the-perplexing-art-and-philosophy-of-jean-dubuffet-barbe-des-perplexites-1959/.
- X “Palimpsest.” Merriam-Webster.com
Dostupné z: www.merriam-webster.com/dictionary/palimpsest.
- XIII „Infantilismus.“ Wikipedia.
Dostupné z: www.cs.wikipedia.org/wiki/Infantilismus.
- XIV „O Kolínku S Hiepem.“ Asijatka.cz
Dostupné z: www.asijatka.cz/2018/03/31/kolinko-story-s-hiepem/.
- XV “Reclaiming Our Wise Blood.” The Fountain Of Life.
Dostupné z: www.thefountainoflife.org/womb-awakening/sacred-menstruation/sacred-menstruation-reclaiming-our-wise-blood/.
- XVI „Barvy v čínské kultuře.“ Asianstyle.
Dostupné z: www.asianstyle.cz/kultura/2696-barvy-v-cinske-kulture-co-znamenaji.

VI Resumé

The theme of “I” is conveyed in seven sheets hanging on a wooden dryer. These sheets stand for fragments of various events and emotions that I have experienced at different stages of my life. “I” reminds me of a point of elevation, a totem. Meanings of certain words beginning with “i” – individuality, intimacy, isolation, irrationality – make me think of it as a tiny yet so powerful letter, embodied in this installation of nearly three meters in height and width. The poetics of the letter “I” is epitomized by its English pronunciation /:ái/ and meaning. The more we deal with ourselves, the more we devote ourselves to it, interpret it – the more questions arise, the greater is the ambiguity of its essence.

My concern lies with narcissism, the past, and myself. I am naively creating my curriculum vitae by visual and spatial means. I am setting the theme of “me” in an imagined world. In this fictional universe, “I” does not mean anything unless you add a story to it.

The communal outdoor dryer standing amid grey apartment blocks reminds me of my childhood home, of fresh laundry. To make a dryer, I chose wood for the nature of this material: the combination of firmness

and fragility. The fact that wood has history of its own makes it even more attractive to me. I used two types of wood: crude stakes, and branches of felled trees that I found abandoned in the wild – crippled, discarded, condemned to certain death. Sheets hanging on the dryer are neither new nor clean, as one would expect them to be. They look dirty and crumpled, keepers of unknown memories. Each sheet represents a certain chapter of my life. I named them Scarlet Ibis, Infantilism, Ingredients, Identity, Intimacy, I, Isolation.

I am after a connection between a classical painting and a modern one, between the pure and the dirty, the untouched and the used. Establishing a personal relationship with the things that have never been mine, I incorporate parts of myself into them. Instead of oil paint, I am returning to the markers and crayons of my childhood to breathe new life into these canvases made of sheets, pillows, and duvets. I also used interior paint and tints to reproduce the textures of walls – these remind me of the smell of a new home. Colors are slowly peeling off the sheets, like memories, and life goes on.

VII Seznam příloh

s. 52	Příloha I.	Malby vlastní (6)	Nevidomost
s. 53	Příloha II.	Malby vlastní (4)	Pokoje
s. 54	Příloha III.	Malby vlastní (24)	Je mi to jedno
s. 55	Příloha IV.	Malby vlastní (2)	Krokodýl
s. 56	Příloha V.	Malba vlastní	Kapitola I. Ibis rudý / Scarlet ibis
s. 57	Příloha VI.	Malba vlastní	Kapitola II. Infantilismus / Infantilism
s. 58	Příloha VII.	Snímky obrazovky (2)	“ <i>Liposuction Fat</i> ” příprava k obrazu Ingredience www.google.com
s. 59	Příloha VIII.	Malba vlastní	Kapitola III. Ingredience / Ingredients
s. 60	Příloha IX.	Snímek obrazovky	Zamilované dopisování
s. 61	Příloha X.	Fotografie vlastní (5)	proces změny a vrstvení maleb vlastních Kapitola IV. - Identita / Identity

Všechny přílohy maleb jsou fotografiemi vlastními. Přílohy snímků obrazovek jsou pořízeny taktéž mnou.

s. 62	Příloha XI.	Malba vlastní	Kapitola IV. Identita / Identity
s. 63	Příloha XII.	Snímky obrazovky (3)	“ <i>Menstruation Art</i> ” příprava k obrazu Ingredience www.google.com
s. 64	Příloha XIII.	Fotografie vlastní	Návrh zapomocí facebookové aplikace Messenger Kapitola V. - Intimita / Intimacy
s. 65	Příloha XIV.	Malba vlastní	Kapitola V. Intimita / Intimacy
s. 66	Příloha XV.	Malba vlastní	Kapitola VI. Izolace / Isolation
s. 67	Příloha XVI.	Malba vlastní	Zadní strana Kapitola VI. - Izolace / Isolation
s. 68	Příloha XVII.	Malba vlastní	Kapitola VII. Já / I
	Příloha XVIII.	CD-ROM	Textová a obrazová část

Všechny přílohy maleb jsou fotografiemi vlastními. Přílohy snímků obrazovek jsou pořízeny taktéž mnou.

Alex Vido

Le Ha Thu

Alice Šamalíková

Andrea Uhliarová

Martin Prachař

Sára Syslová

